

PETER DREHMANN'S

DE BLINDGANGER

Verhalenmozaïek over
een dolende boodschapper

ROMAN

OVER DIT BOEK

Petr Pert werkt op afroepbasis voor de Antonius Associatie, Instituut voor Gevonden Voorwerpen en Getraceerde Bezitters. Hij beschouwt zichzelf als boodschapper omdat hij zich behalve over dierbare voorwerpen ook over beladen boodschappen moet ontfermen, berichten die slechts op fluistertoon mogen worden overgebracht. Het leeuwendeel van de tijd brengt hij echter wachtend door, wachtend op een telefoontje van zijn baas Snotzi, wachtend totdat hij als *messenger boy* op weg kan gaan. Op een dag besluit hij de tijd niet langer te doden in zijn fauteuil maar op te staan om zelf boodschappen te ontfutselen aan de wereld. Van deze tragikomische expedities, buitenshuis of onder het schedeldak van de hoofdpersoon, doet Petr Pert verslag op memovelletjes, bankafschriften, bioscoopkaartjes en hoestbonbonpapiertjes die hij in een plastic boodschappentas bewaart. Zo ontstaan er odes, dagboeknotities, redevoeringen, semi-essayistische stukjes over tijdverschijnselen flarden memoires, reisberichten en melancholieke overpeinzingen. Intussen probeert een alwetende verteller wanhopig de hoofdpersoon in kaart te brengen.

De Blindganger is een mozaïek met vele figuren, een contrastrijke zoektocht met telkens onverwachte bestemmingen, waarbij de hoofdpersoon pendelt tussen montere ironie en volstreekte uitzichtloosheid.

Peter Drehmanns

De blindganger

Roman

INHOUD

AANLOOP

Een voorlopig begin

Signalement I (*de werkmán*)

Begint eer ge bezint

BOODSCHAPPEN VAN ALGEMEEN NUT

Over van alles en nog niks

Perpetuum mobile 1

Serenade voor de snotgroene handdoek

Jobstijding

Perpetuum mobile 2

Mission impossible

Ontwerp voor een oudejaarsboodschap aan de vooravond van
een nieuw millennium

Een voorzichtig begin

Lief dagboek,

De duivelsdochter en de blijde boodschap

Vrouwlyuden

Hymne aan de gestorven geliefde

De schildpad en/of de eend

Lief dagboek,

Een voorspoedig begin

Perpetuum mobile 3

Lofdicht op mijn automobiel

Thuiskomen
Scherptediepte
Lief dagboek,
Ponderabilia

PAS OP DE PLAATS

Een voortvluchtig begin
Signalement II (*de speelman*)
Domicilie (exterieur)
Signalement III (*de beestmens*)
Domicilie (interieur)
De stamboom (*een opsomming van harde feiten*)

BOODSCHAPPEN VAN ALGEMEEN NUT (VERVOLG)

Ontwerp voor een oudejaarsboodschap aan de vooravond van
een nieuw millennium
Verloren (en gevonden) voorwerpen
Gestolen boodschap(pen)
Ode aan het gemak
Teken des tijds I
Billboards en bioscopen
Ontwerp voor een oudejaarsboodschap aan de vooravond van
een nieuw millennium
Teken des tijds II
Nog een pondje ponderabilia
Kosmopolitische boodschappen
Lief dagboek,
Aubade aan de Junghans Quartz reiswekker
Ontwerp voor een oudejaarsboodschap aan de vooravond van
een nieuw millennium
Een voorbeeldig begin
Teken des tijds III
Ontwerp voor een oudejaarsboodschap aan de vooravond van
een nieuw millennium

Jeugdherinnering
Lief dagboek,
De dienstreis en de quipu
De annunciatie
Palimpsest
Onbegrijpelijk bericht van een dronkeman

SLOTOFFENSIEF

Een definitief begin
Signalement IV (*de fabelmens*)
Happy end

Voor, dankzij en ondanks K.

Als de kogel de huid doorboord heeft, dan hangt de loop, dien hij verder neemt, hoofdzakelijk van de spanning van het peesvlies af, dat over het algemeen een buitengewoon grooten tegenstand biedt aan de werking van den kogel. Deze spanning belet meestal dat matte kogels verder doordringen, zij is de meest gewone reden dat er blinde geschoten kanalen ontstaan, en dat de kogel daarin blijft zitten en is eene der voornaamste oorzaken, die het projectiel doet afwijken en zijne kracht vermindert.

(Uit: Algemeene Krijgshoekkunde, 'Verwondingen door oorlogswapens', par. 80, door Dr. H. Fischer, K. Pr. Chirurgijn-majoor en dirigerend geneesheer der buitenstation der Charité te Berlijn)

[...] de rabbi Salomon die, dag en nacht opgesloten in het laboratorium, woord na woord de geschriften van Dastin ontrafelde [...] en die in elke term die hij demonteerde alsof het een mechanisme was de weerspannige draad van de boodschap zocht.

(Manuel Mujica Lainez in Bomarzo)

Alle Geschichten die ich erfand, waren nur Variationen meiner Art zu verschwinden.

(Wolfgang Hilbig in Alte Abdeckerei)

AANLOOP

Een voorlopig begin

Maar nee, zo is het natuurlijk niet gegaan.

Hij had het niet zien aankomen. Het kwam even onverwacht en onvermijdelijk toch als de regen die in de vroege ochtend na drie maanden droogte was gevallen. Terwijl Petr Pert vanaf de veranda met enige verbazing gadesloeg hoe buitengewoon hoog de dikke regendruppels opspatten, alsof de aarde dit geschenk hooghartig afwees en terugzond, – terwijl hij hard op weg was zichzelf te verliezen in dit eigenaardige schouwspel, klonk daar plotseling de telefoon, wie weet hoe lang hij al overging, na hoeveel belsignalen het eindelijk tot hem doorgedrongen was. ‘Ja, dat ben ik. Wat? Nu meteen? Maar ik ben net terug...’

Hij draaide om zijn as. Verdomme. De gymschoenen piepten op de parketvloer. Fric tie. Ja, frictie, die Snotzi zorgde verdomme ook altijd voor frictie, voor onvoorzien ongemak. Hij was nog maar net terug en nu had die Snotzi-vent alweer iets nieuws voor hem en zou hij dus opnieuw zijn koffers moeten pakken. Zijn baas kon niets over de opdracht zeggen, strictly confidential. Onder vier ogen dus, de telefoon had hij nooit vertrouwd.

De taxi was gekomen, maar te laat, Snotzi zou woedend zijn. De wielen zwenkten bruusk vlak voor de plas water die zich in de nabijheid van de verandatrap had gevormd. De chauffeur begon zich meteen te verontschuldigen, het lag zo veraf, nee zo afgelegen, hij had het niet kunnen vinden en dan die regen meneer, je zag geen hand voor ogen. ‘Ja, het is eenzaam op een buitenpost,’ beaamde Pert, ‘maar dat zijn mijn za-

ken. U heeft mij te verplaatsen, meer niet. De Lied van Sotternieënlaan graag, en een beetje presto als het niet te veel gevraagd is!’ Daar had de man nog nooit van gehoord, dus hij, de passagier, beval hem simpelweg tegen de wind in te rijden, die kwam immers uit het westen.

Maar neen, zo is het helemaal niet gegaan.

Signalement I (*de werkmán*)

Zijn naam: Petr Pert. Hij is een man van twaalf voornemens en dertien uitvluchten. Zijn handelen wordt gekenmerkt door een slagvaardige luiheid en een milde rebellie. Ondanks zijn afkeer van een gereguleerd bestaan is hij goed tegen het leven opgewassen. Zijn opdrachtgever dottor Gabriele Snotzi noemt hem ‘een propere vent, un bravo ragazzo’, maar hij vindt zichzelf eerder een baliekluiver en een brokkenpiloot. Het is niet bepaald eenvoudig te omschrijven waar hij zich mee bezighoudt in het dagelijks leven. Verdwalen is mijn bestemming, zegt hij wel eens badinerend tegen de spiegel. Hij werkt voor de Antonius Associatie, een schimmige BV die door de schimmige Snotzi is opgericht. Hij is gespecialiseerd in gevonden/verloren voorwerpen, dat wil zeggen: hij spoort mensen op die kostbare objecten zijn kwijtgeraakt en ongelukkig of met een bittere berusting verder leven, zonder te weten dat de reden van hun ongeluk of resignatie de facto niet meer bestaat omdat het voor eeuwig verloren gewaande is teruggevonden en zich wellicht weldra weer bij zijn oorspronkelijke bezitter zal voegen.

Wanneer onbekenden hem vragen wat voor baan hij heeft, dan zegt hij nu eens (als hij in een ironische bui verkeert) dat hij ‘een opsporingsambtenaar met een respectabele staat van dienst’ is of een young executive (de moderne variant), en dan weer (wanneer hij zich in een waas van mysterie wil hullen, bij voorkeur tegenover een aantrekkelijke vrouw) dat hij zich verdienstelijk

maakt als ‘tussenpersoon’. In de hotelregisters vult hij evenwel meestal in dat hij een koerier is – niet zozeer omdat hij zich dikwijls in het gezelschap van een boodschappentas bevindt, als wel vanwege het feit dat hij zich behalve over dierbare voorwerpen ook over beladen boodschappen moet ontfermen, berichten die slechts op fluistertoon mogen worden overgebracht.

Het leeuwendeel van de tijd brengt hij echter wachtend door, wachtend op een dienstbevel van Snotzi, wachtend totdat hij als messenger boy op weg kan gaan. Als zodanig zou men hem kunnen karakteriseren als een blindganger, een projectiel dat ligt te wachten op een ontploffing, een ontlading, een bevestiging. ‘I am a man waiting for messages,’ zegt hij doorgaans verontschuldigend tegen de Poolse postbode wanneer deze hem weer eens thuis aantreft. Zelden echter flikkert het rode lampje van het antwoordapparaat als hij terugkomt van zijn dagelijkse wandeling. Daarom heeft hij op zekere dag besloten zelf boodschappen te gaan verzamelen, zichzelf te trakteren op allerlei eigenhandig geschreven berichten. Bladerend in een woordenboek (zijn favoriete tijdverdrijf) is hij op het woord ‘rapiarium’ gestoten, dat hij dankbaar heeft omarmd. Voortaan noemt hij de gestaag groeiende verzameling aantekeningen (op enigszins samenzweerderige toon) ‘mijn rapiarium’.

‘Festina lente’ is zijn motto, haast je langzaam. Niet voor niets is zijn bijnaam bij de Antonius Associatie ‘schildpad’, ofschoon hij zelf graag preciseert dat het embleem dat bij dit motto hoort niet dit degelijke, onverwoestbare en trage dier afbeeldt, maar een vlinder en een krab, of een dolfijn en een anker. Wat niemand weet is dat hij op zijn schedeldak, onder een dunne laag grijzend haar, een tatoeage heeft van een gewelfde dolfijn boven de kromming van een anker, twee halve cirkels omkranst door het motto.

Begint eer ge bezint

Alle begin is moeilijk, maar de afgelopen jaren (de afgelopen *decennia*, scheen het hem toe) had hij te veel bezonnen en te weinig verzonnen. Gewacht had hij, al lezend, al rokend, uit-het-raam-kijkend, ijsberend, telefonerend. Totdat er bericht kwam dat hij weer een boodschap moest overbrengen of aan de slag moest met een gevonden voorwerp. Hij stond in dienst van het wachten en van de boodschap die dat wachten tijdelijk onderbrak.

Van de ene op de andere dag had hij bedacht dat het omgekeerde wellicht ook heel heilzaam kon zijn, dat het misschien heel boeiend was als de boodschap af en toe eens in dienst van hém zou staan. Toen was hij begonnen krabbeltjes te maken. Over van alles en nog niks. Hij noteerde invallen, kopieerde gedachtegoed, becommentarieerde faits divers, verzamelde mooie woorden, schreef speeches, verzon uitnodigingen die hij nooit verstuurde, maakte dagboekantekeningen, catalogiseerde herinneringen en analyseerde reclameborden die hij met een polaroidcamera had gefotografeerd. Op de achterkant van oude visitekaartjes (op de voorkant stond zijn naam met daaronder PLAATSERVANGEND HOOFD HUMAN RESOURCES), op de witte eilandjes tussen krantenartikelen, op de pleinvrees veroorzakende open plekken in zijn agenda, op de achterzijde van bankafschriften en enveloppen, op bioscoop- en treinkaartjes, op hoestbonbonpapiertjes. Al die papiertjes, memo's en gedachtesnippers bewaarde hij in een grote plastic boodschappentas die hij overal

mee naartoe zoude als een tabernakel boordevol relikwieën. En soms zat hij urenlang achter zijn bureau om in een cahier verslag te doen van een expeditie die hij weliswaar voor eigen rekening had ondernomen, maar met de ernst van iemand die een dienstreis maakt.

Alsof hij alleen nog maar dingen wilde meemaken en waarnemen om ze te kunnen opschrijven.

Alsof hij hovaardig en tegelijkertijd argeloos meende dat er zoiets bestond als Samenhang Door Fragmentatie.

Alsof hij een delicaat raderwerk van signalen en sporen wilde ontwerpen, dat tot een bepaalde symmetrie, een sleutel, een code moest leiden.